

oprindelige Regeringsforslag, hvorefter Konfirmation behøvedes ved enhver efter Ægtefæltets Indgaaelse oprettet Ægtepagt, var det kun Meningen hermed, at denne Specifikation skulde tjene til Efterretning for den Myndighed, der skulde tage Bestemmelse om Ægtepagtens Konfirmation, og hertil er der ikke andet at bemærke, end at Bestemmelsen i saa Fald formentlig ikke behøves, da den konfirmerende Myndighed maa kunne kræve de Oplysninger, som den anser for fornødne, men at der dog paa den anden Side ikke er nogen Grund til at nøde den til alfid at fordrø en saadan Specifikation, der jo desuden ikke behøver at være noget sikkert Bevis. Efter den Stilling, Specifikationen har faaet i selve Loven af 1888 § 6, jfr. § 7, er det imidlertid meget uklart, hvilken Retsvirkning den skal have, og den menes egentlig ikke at være til nogen Nytte, men kun at kunne forvolde betydelige Vanskeligheder, jfr. S. Scheel: Om Ægtefælters Formuesforhold, S. 204. Det er derfor ikke fundet tilraadeligt i dette Punkt at efterligne den norske Lov, men kun at blive staaende ved den ovennævnte Fordeling af Bevisbyrden, der i og for sig afgiver den fornødne Garanti mod Kreditorernes Forurettelse, og saa for øvrigt overlade til Parterne selv, om de, for muligen at skaffe sig et Bevis for Formuetilstanden, ville lade optage en Specifikation over Aktiver og Passiver og søge dennes Rigtighed attesteret af Personer, der i fornødent Fald kunne benyttes som Vidner.

En mere tilskyndende end virkelig Undtagelse fra ovenfor opstillede Regel bør dog formentlig gøres, naar Ægtepagten ikke indeholder nogen Disposition over nærværende Formue eller gaar ud paa at overføre nogen Del af denne fra den ene Ægtefælle til den anden, men kun angaar fremtidig Erhvervelse, hvorved forstås Erhvervelse, hvortil ingen Ret endnu er erhvervet. I saa Fald kan det ikke siges, at Overdrageren ved Ægtepagten gør sig mere eller mindre solvent, end han eller hun er; hvorledes Ægtepagten i saa Henseende vil virke, er i Afslutningsøjeblikket aldeles usikkert og beror paa, hvorledes Overdragerens Formuetilstand er til den Tid, da Erhvervelsen sker, hvilket efter Omstændighederne kan være mange Aar senere. Her vil derfor gøre sig en noget lignende Betragtning gældende som den ovenfor fremsillede, nemlig den, at hvis Kreditorerne ikke kunne fyldestgøres af Overdrageren, saa er dette ikke forårsaget ved Ægtepagten, men ved de Forandringer, som ere indtraadte i hans Formuetilstand. De vigtigste Eksempler paa sliq fremtidig Erhvervelse for Særformuerne ere formentlig

Arv og Gave. At Kreditorer ikke kunne gøre Regning paa til deres Fyldestgørelse at holde sig til „ventendes Arv“, er desuden i fuld Overensstemmelse med vor Lovgivnings Regel, at en saadan ikke kan sælges eller pantsættes eller gøres til Genstand for Udlæg; og hvad der gælder om forventet, men ikke endnu falden Arv, synes naturligen ogsaa at maatte gives Anvendelse paa tilkommende Gaver, for hvis Vedkommende der ikke endnu foreligger noget Gaveløste. Det er en Selvfølge, at en Ægtepagt af den heromhandlede Bestaffenhed, ligesom enhver anden under Ægtefæltet indgaaet, maa for at være gyldig forsynes med Konfirmation, jfr. Lovforslagets § 3; og heri have der dog nogen Garanti imod de mest aabenbare Misbrug med heromhandlede Ægtepagter, ikke blot over for den anden Ægtefælle, men ogsaa over for Kreditorerne, for hvis Vedkommende saadanne vist kun kunne forekomme, naar Arvens eller Gavens Erhvervelse er meget nærliggende, f. Eks. Arvelaberen ligger paa sit Dødsleje.

Naar Virkningerne for Tredjemand af en efter Ægtefæltets Indgaaelse tinglyst Ægtepagt bestemmes paa foranførte Maade, ville de derom givne Regler ogsaa naturligt være at anvende paa Ægtepagter, som ere afsluttede og tinglyste for Ægtefæltets Indgaaelse. Hvad angaar Retshandler med Tredjemand om Ting, der ere Genstand for Ægtepagten, da kunne disse gyldigt afsluttes af den, der er uvidende om den, saa længe Tinglysning ikke har afdækket om, at Ægtepagten lægger Hindringer i Vejen; og selv efter Tinglysningen eller efter, at Tredjemand paa anden Maade har faaet Rundskab om Ægtepagten, kunne de indgaa, men da kun saaledes, at de blive ugyldige, hvis Ægtefæltet følger paa, da dette i saa Fald virker paa dem som en resolutiv Betingelse. Hvad angaar Kreditorer, maa det formentlig efter den gældende Ret antages, at de, naar intet Forbehold til deres Beskyttelse er taget ved Ægtepagtens Konfirmation — noget, hvorom der jo ikke vil kunne blive Tale efter de ny Regler, hvorefter Ægtepagter, indgaaede for Ægtefæltet, slet ikke konfirmeres — ikke kunne holde sig til det, som deres Skyldner ved Ægtepagten har overført til den anden Ægtefælle, medmindre de i Følge Konkurslovens Afkræftelsesregler kunne naa hertil. Men medens den gældende Ret, som ovenfor bemærket, hder Kreditorer en urimelig stor Beskyttelse over for Ægtepagter, der tinglyses efter Ægtefæltets Indgaaelse, er dette en for ringe Beskyttelse for Kreditorer over for Ægtepagter, der tinglyses for Ægtefæltet. Der synes ikke at være Grund til at stille Kreditorer, hvis Krav ere ældre end Ægtepagtens